

Georg Luck, *Il magico nella cultura antica*, tr. it. Agata Rapisardi, Mursia Editore, Milano, 1994, 444 p. (Titl. orig.: *Arcana Mundi. Magic and the Occult in the Greek and Roman Worlds*, John Hopkins University Press, 1985)

Cartea lui Georg Luck – *Arcana Mundi. Magic and Occult in the Greek and Roman Worlds*, a apărut în anul 1985, însă varianta după care am lucrat la această recenzie este cea italiană, apărută în 1994 la Milano, în traducerea Agatei Rapisardi. Această variantă are 444 de pagini, în acestea fiind cuprinse: prefața (scrisă de către autor), între paginile 5-7, apoi textul propriu-zis, împărțit în 6 părți – I. *Magia* (p. 9-158), II. *Miracole* (p. 159-189), III. *Demonologia* (p. 190-264), IV. *Divinația* (p. 265-351), V. *Astrologia* (p. 352-405), VI. *Alchimia* (p. 406-425). În afară de acestea, volumul mai conține o *Bibliografie esențială* (p. 427-430) și *Indici*, unul al izvoarelor (p. 433-436), unul analitic (p. 437-442) și, în sfârșit, unul general (p. 443-444).

Fiecare dintre cele șase capitole are un subcapitol consistent și foarte util de izvoare, unde sunt redate și comentate fragmente din opere literare antice sau din papirii magici. Considerăm că acesta este și meritul principal al cărții.

În primul capitol, *Magia*, autorul definește magia, o raportează la religie arătând asemănările și deosebirile dintre cele două, concluzionând că magia se fondează pe o gândire științifică. În același prim capitol arată reala sau presupusa legătură cu magia a unora dintre personalitățile antichității, ca Iisus din Nazareth sau Apollonius din Tiana.

În cel de-al doilea capitol sunt relevate diferențele dintre rezultatele magiei și miracole, deși și acestea au fost deseori confundate.

Al treilea capitol tratează toate aspectele demonologiei, pornind de la originea termenului *daimon*, referindu-se la demoni și spirite rele, spirite ale defuncțiilor, eroii și cultul acestora, fantasma și apariții.

Capitolul *Divinația* se referă la oracolele din lumea greacă, la disciplina greacă a haruspiciilor, ca și la alte tehnici divinatorii.

În capitolul al 5-lea este analizată implicarea astrologiei în magie, poziția creștinilor față de astrologie, precum și vechea literatură astrologică.

Ultimul capitol este foarte restrâns, întinzându-se doar pe șapte pagini (p. 406-412), restul de pagini, până la 425 fiind folosite pentru prezentarea izvoarelor. Termenul “alchimie” vine din limba egipteană și această pseudo-știință este precursora chimiei.

Acestea sunt temele cuprinse în volumul de față, volum ce este un excelent excurs în lumea magiei antice, tratând diferitele ramuri ale acesteia, pe parcursul celor șase capitole, cauzele folosirii magiei cât și izvoarele pe care le avem în ceea ce privește diverse practici și pe practicanții acestora. Toate acestea duc la concluzia că volumul de față este un foarte util instrument de lucru pentru cercetătorii domeniului, dar în același timp este o lucrare accesibilă unei categorii mai largi de cititori, care sunt astfel introduși în fascinanta lume a magiei antice.

Mihaela Sălășan